

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IOAN CEL NOU HOZEVITUL

Marți, 28 iulie / 10 august 2022 s-a prăznuit pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul din România, în Mănăstirea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozeviții.

Cuviosul Ioan a fost introdus în Sinaxarul Bisericii Ierusalimului prin hotărâre sinodală și printr-o slujbă specială de canonizare care a avut loc în Sfânta Mănăstire Hozeva pe 18 / 31 ianuarie 2016, fiind stabilită data de 28 iulie ca zi de prăznuire a lui.

În acest an, pomenirea Cuviosului Ioan s-a prăznuit prin privegherea de toată noaptea condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului, împreună cu care au slujit Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Arhimandritul Nectarie Gheron al Kamarasei, Arhimandriții Ioan și Avraam din partea Patriarhiei României, Ieromonahul Hrisogon de la Mănăstirea Hozeva și Arhidiaconul Marcu. A cântat obștea Mănăstirii.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Lumină a răsărit dreptului și celor drepți cu inima veselie” (Psalmul 96, 11), cântă Psalmistul.

Cinstiți Părinți și frați,

Credincioși pelerini,

Sfânta pomenire cea plină de har a Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou Hozevitul ne-a adunat pe toți în această Sfântă Mănăstire pentru ca euharistic să slăvim pe Cel Care l-a slăvit pe Cuviosul Său, potrivit spuselor înțeleptului Pavel: „pe care i-ai îndreptat, pe aceștia i-ai și mărit”

(Romani 8, 30).

Părintele nostru Ioan, mișcat de sfânta dorire pentru viața de pustie, a plecat din patria lui, România și s-a așezat în pustiul Iudeii unde se află peșterile Mănăstirii Sfântului Gheorghe Hozevitul. Spune Cuviosul Ioan: „Eu n-am dorit dregătorie, / La bogăție n-am râvnit, / Dar dorul vieții de pustie / L-aveam aprins neconținut”.

Această flacără nestinsă a doririi lui arde și în cuvintele lui David: „Sfârșitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale. Fă cu robul Tău după mila Ta și îndreptările Tale mă învață” (Psalmul 118, 123-124). Cu alte cuvinte, Cuviosul Ioan s-a retras în pustie căutând mântuirea lui, atât prin nevoință aspră, cât și prin cugetarea la legea lui Dumnezeu, adică la Sfintele Scripturi, gândind la dumnezeiescul Pavel care zice: „Ba mai mult: eu pe toate le socotesc că sunt pagubă față de înălțimea cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc (...) ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui, ca doar să pot ajunge la învierea cea din morți” (Filipeni 3, 8-11).

Cuviosul Ioan și-a văzut împlinită dorința fierbinte de a-L dobândi pe Hristos, dar și a cunoaște puterea Învierii Lui. Acest fapt îl dovedesc și cinstitele sale Moaște nestricate aflate înaintea ochilor noștri, precum și mireasma tămăduitoare ce izvorăște din ele. În plus, acest fapt, adică nestricăciunea și sfințenia Moaștelor Cuviosului Părintelui nostru Ioan constituie un răspuns la rugăciunea Psalmistului: „Arată-ne nouă, Doamne, mila Ta și mântuirea Ta dă-ne-o nouă” (Psalmul 84, 8).

Alesul rob al lui Dumnezeu Ioan, prin nevoința sa din pustie, dar și prin cuvântul scris, s-a arătat precum Sfinții Apostoli: lucrător sincer și desăvârșit al Evangheliei lui

Hristos. Spunem aceasta pentru că Dumnezeu Părintele nostru, prin intermediu nostru, al oamenilor, și anume, al Cuviosului Ioan, dezvăluie mireasma puterii cunoașterii Lui în orice loc, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel: „Mulțumire fie adusă deci lui Dumnezeu, Celui Ce ne face pururea biruitori în Hristos și descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoștinței Sale” (2 Corinteni 2, 14).

Cu adevărat, iubiții mei frați, acest loc sfânt, Hozeva, care a arătat o mulțime de Sfinți și Cuvioși și purtători de Duh Părinți, este un loc unde Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu și Fiul pururea Fecioarei Maria și preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, dezvăluie „mireasma cunoștinței Sale” (2 Corinteni 2, 14).

De aceea, și noi cei care cinstim pomenirea Cuviosului Lui, strigăm împreună cu dumnezeiescul Pavel: „O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât de nepătrunse căile Lui!” (Romani 11, 33).

Îl rugăm pe Dumnezeu, Care lucrează toate în toți” (Cf. 1 Corinteni 12, 6) ca Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel prăznuit astăzi, să îndrepteze inimile noastre spre dragostea lui Dumnezeu, ascultarea de Hristos (Cf. 2 Tesaloniceni 3, 5) și împărtășirea de slava Sa. Amin. La mulți ani!

În întâmpinarea Preafericirii Sale, Egumenul și restauratorul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, a rostit această cuvântare:

Prăznuim iar pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul ale cărui Moaște nestricate se păstrează în Sfânta Mănăstire Hozeva, refugiu și mângâiere pentru noi toți.

Grele cu adevărat vremurile de acum și neîndoielnică nevoia de

sprijin și pildă duhovnicească. O astfel de pildă este și Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul care de-a lungul întregii sale vieți a fost caracterizat de virtutea de bază a monahilor: smerenia care înalță!

Și, mulțime de virtuți având, niciodată nu s-a mândrit, potrivit cuvântului Sfântului Ioan Gură de Aur: „Aceasta este smerenia: când cineva are pricini pentru a se înălța, dar se coboară pe sine, se smerește și se umilește” (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, BEPES, p. 167, 29 vol. 92).

Urmând cuvântului: „Să nu socotim pe nimeni mai prejos decât noi, ci pe toți oamenii mai presus” (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, BEPES, p. 167, 24 vol. 92) Sfântul Ioan a aflat Mărgăritarul prețios, pe Domnul Iisus Hristos.

Aceste însușiri ale Sfântului le vădește și scrisoarea pe care a adresat-o unui Monah aghiorit în anul 1957. Printre altele scria:

„Am primit scrisoarea frăției tale, dar starea mea nu mi-a îngăduit să-ți răspund. (...) Acum te rog să mă ierți pentru că, împreună cu boala mea, a lucrat mult și nepăsarea. (...). Mă mir totuși de un lucru: Din înălțimea munților duhovnicești ai coborât atât de jos, până la sărăcia mea, ca să găsești folos. Sărac și sărman sunt eu, frate. Fără rod am petrecut toată viața. (...) Totuși, pentru osteneala ta și pentru dorirea pe care o ai, o să îți scriu cele pe care le spun mereu și către mine însumi. Vinde mai întâi tot ce ai, jertfește tot de poți și șterge tot ce ai găsit, afară de sfânta noastră Credință, și cumpără ogorul care are înăuntrul lui comoara. Ogorul, fratele meu, este inima de prunc, nerăutatea și simplitatea Domnului. Îngrădește-l bine și apoi sapă acolo neconținut cu sabia Duhului. Dacă pământul e tare, să-l uzi mereu cu apa lacrimilor și a sudorilor, până ce se înmoaie, și atunci se va arăta comoara: Rugăciunea inimii. Ai grijă să nu o scoți afară, deoarece va dispărea numaidecât. Doar mintea să se desfete, să strălucească, să se înalțe tainic acolo unde vrea

sufletul tău. (...) Iartă-mă, frate, și ajută-mă cu sfânta ta rugăciune, pentru că sunt foarte neputincios sufletește și trupește”.

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Rugați-vă ca, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu Hozevitisa și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel prăznuit astăzi, să trăim și noi smerenia care înalță și să ne învrednicim de desfătarea Raiului, pentru rugăciunile Sfinților și ale Preafericirii Voastre. Amin.

Părintele Constantin a oferit site-ului Patriarhiei și această biografie a Sfântului care întregește textul canonizării lui, care a avut loc pe 18 / 31 ianuarie 2016, textul fiind postat acolo pentru cei interesați să îl citească:

Biografia Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul

„Sfântul Ioan Iacob (după numele de botez Ilie) s-a născut în satul Hodoriștea, județul Botoșani din România, în anul 1913. Părinții săi se numeau Maxim și Ecaterina. Deoarece a rămas orfan de ambii părinți, l-a crescut, până la vârsta de 11 ani, evlavioasa sa bunică, Maria, care a picurat în sufletul copilului învățăturile dumnezeiești. După adormirea ei, a fost luat sub ocrotire de un unchi și a trăit o copilărie anevoioasă, cu disprețuire și lipsuri, având însă nădejdea cu statornicie îndreptată către Domnul Iisus Hristos pe Care chiar l-a văzut cu ochii săi în ziua Paștilor din anul 1927, când plângea nemângâiat la mormântul părinților lui. Domnul, cu glas dulce, i-a zis: „Nu plânge azi, copile / Și nu fii supărat. / Sunt și aici cu tine. / Hristos a înviat!”

Iubitor de învățătură și isteț, după șapte ani de școală, în condiții foarte grele, cu lipsuri de necrezut, în anul 1932 a absolvit liceul cu notă maximă. Avea de ales: a continua studiile la Facultatea de Teologie sau a se retrage la Mănăstire. Dorința sfântă pentru Monahism a biruit, în urma

unui îndemn dumnezeiesc. Harul lui Dumnezeu a călăuzit pașii lui în anul 1933 la Mănăstirea Neamț unde a fost tuns în monahism în anul 1936 cu numele Ioan.

Dorința arzătoare de a se închina la Sfântul Mormânt cel de Viață primitor l-a dus în același ani la Ierusalim unde, cu binecuvântarea Preafericitului Patriarh Damian al Ierusalimului, s-a închinoviat în Lavra Sfântului Sava unde a stat vreme de zece ani. Pildă de ascultare fiind, s-a nevoit cu râvnă și apoi, cu binecuvântare, s-a nevoit vreme de șapte ani (1947-1952) în Schitul românesc al Cinstului Înaintemergător de la Iordan, îndurând condiții deosebit de grele.

Mai înainte de a merge la Iordan, a fost hirotonit diacon și preot, conform certificatului de hirotonie păstrat în arhiva Sfintei Mănăstiri Hozeva. Hirotonia sa a fost propusă de Arhimandritul Victorin, superiorul reprezentanței românești la Ierusalim, care l-a recomandat Patriarhului României Nicodim. Acesta, la rândul lui, a înaintat cererea Patriarhului Ierusalimului Timotei I, care a acceptat. A fost hirotonit diacon pe 21 aprilie 1947 la Sfântul Mormânt al Domnului de la Ierusalim de către Arhiepiscopul Neapolei Pantelimon și apoi a fost hirotonit preot pe 28 aprilie 1947 de către Arhiepiscopul Filadelfiei Epifanie.

Părăsind Schitul românesc de la Iordan în anul 1952, ca o pasăre iubitoare de pustie s-a stabilit împreună cu ucenicul lui, părintele Ioanichie (de asemenea român) în Lavra Hozeva vreme de un an și șase luni. Apoi, căutând deplina însingurare pentru nevoințe duhovnicești și mai înalte, s-a așezat în Schitul Sfintei Ana care aparține Mănăstirii Hozeva. Numai Dumnezeu știe de ce trăiri s-a învrednicit Sfântul acolo singur, numai cu Dumnezeu.

În fiecare duminică venea în obște ca să participe la Sfânta Liturghie și să ia câteva alimente necesare, pe care dragostea părinților hozeviți i le ofereau. Sfântul ascundea cu mare

grijă nevoințele sale pustnicești, alegând modul de viață al Părinților din vechime, adică viețuirea tăinuită.

Fiind un foarte bun cunoscător al limbii grecești și hrănindu-se cu texte patristice, a tradus numeroase scrieri de Dumnezeu insuflate în limba română (care prima oară au fost publicate în 1968), precum și Prohodul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Având darul de a scrie poezii, ne-a lăsat o bogată operă poetică cu înțelesuri deosebit de înalte dintre care cele mai multe au fost traduse și în greacă.

Pe 5 august 1960 a adormit la vârsta de numai 47 de ani, datorită sănătății sale zdruncinate. Adormirea sa, pe care mai dinainte a prevestit-o, a fost cuvioasă. Aceasta s-a petrecut la numai câteva minute după ce a primit Sfânta Împărtășanie, așa cum a descris un martor care a fost prezent, părintele Vasile Vakras. În octombrie 1979, în urma unor semne minunate, trupul său a fost găsit nestricat de către Egumenul Mănăstirii Arhimandritul Amfilohie.

Pe 28 iulie 1980, cu cinstita binecuvântare a Patriarhului Ierusalimului Benedict, Moaștele sale nestricate au fost mutate de la Schit în Mănăstirea Hozeva unde se păstrează astăzi în Biserica principală a Mănăstirii, ca o comoară de mare preț și izvor de nenumărate minuni, slavă și bogăție a Părinților hozeviți, a aghiotafiților în general, dar și a întregii Bisericii luptătoare!

Duminică, 18 / 31 ianuarie 2016 a avut loc canonizarea sa, săvârșindu-se Sfânta Liturghie condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului.

Pomenirea sa se prăznuiește pe 28 iulie / 10 august, ziua mutării cinstitelor sale Moaște”.

Sfânta Liturghie a fost urmată de masa mănăstirească.

Din partea Secretariatului General